
Dvojí hrozba

James Patterson

Washington, D.C.

Konec června

Matthew Butler nachýlil hlavu k rameni a přemýšlel o blondýně s masivními kostmi, kterou měl před sebou. Na zápěstí měla želízka a seděla připoutaná na těžké dubové židli přišroubované k betonové podlaze. Zářivky na stropě zalévaly místnost ostrým světlem.

Pokud ženu trápila úzkost, co s ní bude dál, ani v nejmenším to nedávala najevo. Působila naprosto chladně. Na bledém čele se jí neobjevila ani kapka potu. Pod sportovní mikinou s kapucí se jí v pravidelném dechu klidně zvedal a klesal hrudník. Ramena měla uvolněná. Dokonce i pohled jejích očí působil jaksi měkce.

Butler si poopravil řemen podpažního pouzdra s pistolí.

„Já vím, že na podobné věci jste vycvičená,“ prohlásil a v hlase mu byl nepatrně znát přízvuk odněkud ze západu. „Jenže na mě váš výcvik nezabere, Catherine. Nikdy to nefunguje.“

Butler byl chlap v kondici, maličko plešatějící, s ostrým orlím nosem, a podle rukou by ho leckdo považoval za dělníka. Na sobě měl černé džínsy, tenisky Nike a tmavomodrou sportovní košili. Když se na něho usmála a odhalila zářivě bílé zuby, založil masivní předloktí na prsou.

„Ať jste kdo jste, za tohle, co právě děláte, vás zničí,“ řekla Catherine Hinghamová. „Až přijdou na to...“

Butler jí skočil do řeči. „Poslyšte, Catherine, tímhle se profesionálně zabývám už řadu let, přišel jsem tomu na chuť a těší mě delikátně se nabourávat do srdcí a myslí jiných. Víte, srdce a mysl jsou velmi těsně propojené, a přišel jsem na to, že jedno je téměř pokaždé klíčem k tomu druhému.“

„Langley vás zlikviduje,“ řekla Hinghamová a pozorně si Butlera prohlížela, jako by si chtěla zapamatovat každou vrásku v jeho obličeji.

„Dnes vám vaši operátoři nepomůžou,“ opáčil Butler a ukázal na hromádku čistých papírů a pero na stole před ní. „Povězte mi pravdu a můžeme v klidu dál žít.“

„Znovu to zopakuji: Na mě se vaše jurisdikce nevztahuje.“

Butler se uchechtl a gestem ruky opsal holou místnost. „Myslíte? Tady určitě ano.“

„V tom případě chci mluvit s právníkem.“

„O tom nepochybují,“ řekl a naráz zvažněl. „Ale my se zde bavíme o závažném ohrožení národní bezpečnosti, Catherine. Aby se toto ohrožení zlikvidovalo, určitá pravidla pro jednání s protistranou mohou být porušena, a také porušena budou.“

„Já nejsem žádná hrozba pro národní bezpečnost,“ namítla klidně. „Já pracuji pro Ústřední zpravodajskou službu, a pro ochranu svobod naší země mám ty nejvyšší prověrky. Chráním i vaše svobody.“

„Právě proto je těžké pochopit, proč jste se dopustila tak křiklavé zrady, Catherine.“

Zrudla ve tváři a zavrtěla se na židli. „Já nejsem žádný zrádce.“

Butler k ní přistoupil o krok blíž. „Že nejste? Leda houby! My víme o těch Maledivách.“

Hinghamová zamrkala a zamračila se. „Maledivy? Jako ty ostrovy v Indickém oceánu?“

„Zrovna ty.“

„Vůbec netuším, o čem mluvíte. Nikdy jsem na Maledivách nebyla. Nebyla jsem ani v Indii.“

„Ne?“

„Nikdy. Můžete se na to zeptat mých řídicích důstojníků.“

„Mám v úmyslu to v určité fázi udělat,“ přikývl Butler a popošel k ní o další krok. Natáhl ruku a dotkl se prstem horní strany její levé ruky, načež sklouzl

ke snubnímu prstenu a obyčejnému zásnubnímu prstýnku. „On to ví? Váš manžel?“

„Že pracuji pro CIA?“ zeptala se. „To ano. Ale má nulové povědomí o tom, co skutečně dělám. Taková jsou pravidla. Hrajeme podle nich.“

Butler vzdychl, jemně uchopil do tuhých prstů její levý malíček a k němu shora přiložil palec.

„Víte, jaký je nejjistější způsob, jak přerušit propojení mezi tělem a duší a současně srdcem?“

„Ne,“ odpověděla.

„Bolest,“ řekl Butler. Pevně jí sevřel malíček v prstech a prudce zatlačil palcem dolů, až se ozvalo prasknutí kosti.

Catherine Hinghamová pod nápořem kruté bolesti zaječela, trhala sebou v poutech a rozeřvala se na Butlera: „Tohle přece nemůžete! Tady jsme ve Spojených státech amerických a já jsem důstojnice CIA pod přísahou...“

Butler jí zlomil prsteník a pak čekal, až přestane křičet a nařikat.

„Máte ještě osm prstů, Catherine,“ řekl jí klidně. „Zlámu vám je do posledního, a když mi pořád ještě nebudete ochotná říct, co chci vědět, nechám sem přivést vaši pětiletou dceru a začnu lámat jeden po druhém drobné prstíky jí, dokud se nepřiznáte.“

Důstojnice CIA na něho zírala s opovržením a hrůzou. „Emily má mozkovou obrnu.“

„To já vím.“

„To byste neudělal. To je... obludné.“

„Ano, máte pravdu,“ přisvědčil a znovu si povzdech. „Ale i tak... v sázce je příliš mnoho, Catherine, a tak budu muset vaší holčičce ty prsty zlámat. Ovšem jen tehdy, když mi nedáte jinou možnost.“

Důstojnice CIA na něho ještě chvilku upřeně hleděla. Klidně jí pohled oplácel, dokud se jí nerozechvěl dolní ret a nesklonila hlavu.

„Tolik peněz...“ zašeptala Hinghamová chraplavě. „Nemáte ponětí, co dítě jako Em...“ Dál už nedokázala pokračovat a usedavě se rozplakala.

„Takže srdce zase zvítězilo,“ konstatoval Butler. Přistrčil před ni hromádku čistých papírů. „Začněte psát. O Maledivách. O účtech evidovaných jen podle čísel. O jejich propojení. Zkrátka tohle všechno.“

Catherine Hinghamová se po chvilce uklidnila natolik, že zvedla hlavu. „Potřebuji ochranu svědka.“

„Uvidím, co se pro to dá udělat,“ slíbil Butler a podal jí pero. „Teď pište.“

Důstojnice CIA se natáhla po pero a obě spoutané ruce se jí třáslly. „Prosím vás,“ zašeptala, „moje rodina si nezaslouží to, co by se stalo, kdyby...“

„Pište,“ přikázal jí stroze. „Já pak zjistím, co se pro to dá udělat.“

Hinghamová začala neochotně psát jména, adresy, čísla účtů a další údaje. Když pokračovala na druhé stránce, Butler už viděl dost, aby ho to uspokojilo.

Přešel za záda pracovnice CIA a kývl do malé kamery namontované vysoko v horním koutě místnosti.

Ve sluchátku, které měl Butler zasunuté v levém uchu, se ozval drsný mužský hlas: „Hmm. Dobrá práce. Až budete mít, co potřebujeme, ukončete výslech a napište prosím hlášení.“

Butler znovu přikývl a přesunul se před Catherine Hinghamovou. Odložila pero a posunula popsané stránky na jeho stranu stolu.

„To je všechno,“ řekla přiškrceně. „Všechno, co vím.“

„Tomu se mi nechce věřit,“ namítl Butler a nehtem ukazováčku zvedl první popsaný list, aby se podíval na údaje, které napsala na druhý papír. „Ale zdá se, že prozátím je to pro nás dostatečně užitečné. Poslouží to jako páka. Bylo to tak těžké, Catherine?“

Maličko se uvolnila a řekla: „Tak dobře, dala jsem vám, co jste chtěl. Teď chci doktora, aby mi ošetřil ruku. A taky budu potřebovat ochranu svědka.“

Butler nehtem odsunul listy s doznáním na okraj stolu. „Vy jste přece chytrá ženská, Catherine. Vzdělaná. Yale, pokud si vzpomínám. Měla byste mít trochu lepší ponětí o tom, co bude dál. Ve Spojených státech amerických zrádce nechráníme. Od dob Benedicta Arnolda musí každý z nich zaplatit vysokou cenu. A teď ji zaplatíte i vy.“

Důstojnice CIA na něho upřela zmatený pohled a zatvářila se zděšeně, když Butler o krok couvl a vytáhl z podpažního pouzdra kompaktní pistoli s nasazeným tlumičem.

„To ne, prosím, moje děti jsou...“ stačila ještě říct, než zamířil a střílel ji mezi oči.

Už od doby, kdy jsme se potkali jako desetiletí kluci, byl můj nejlepší kamarád a dlouholetý parťák u washingtonské metropolitní policie John Sampson stoický, tichý, všímavý člověk. Potom, co mu zemřela manželka Billie, se choval ještě rezervovaněji a měl sklony nořit se do dlouhých chvil zadumaného mlčení. Věděl jsem, že ho pořád trápí hluboký žal.

Nicméně onoho rána na konci června se Velký John choval rozpustile jako kluk, který čeká před vchodem do Disney Worldu – vzrušeně přecházel po obývacím pokoji, kde jsme rozložili všechno vybavení na výlet, který jsme plánovali po řadu let.

„Myslíš, že uvidíme grizzlyho?“ zeptal se Sampson a zazubil se na mě.

„Doufám, že ne,“ odpověděl jsem. „Aspoň ne moc zblízka.“

„Oni tam ale jsou, a pořádní mackové. A vlci taky.“

„Jistě, a ještě jeleni, losi a velcí žlutohrdlí pstruzi,“ dodal jsem. „Taky jsem si tu brožuru přečetl.“

Do pokoje vešla babička Nana, které bylo něco přes devadesát, mnula si prsty a s úzkostí v hlase se zeptala: „Slyšela jsem dobře, že mluvíte o medvědech grizzly?“

Sampson samým vzrušením celý zářil. „Nano, v oblasti Bob Marshall Wilderness žije jedna z nejhustších populací těchto medvědů v celých Státech mimo Aljašku. Ale žádný strach. Budeme mít spreje i pistole. A kamery.“

„Nechápu, proč si pro tyhle chlapské výlety nemůžete vybrat nějaké bezpečnější místo.“

„Kdyby bylo bezpečnější, nebylo by pro chlapy,“ poučil jsem ji. „Potřebujeme jít tam, kde nás mohou čekat nějaké výzvy.“

„Tak to jsem ráda, že jsem stará ženská. Snídaně bude za pět minut.“ Babička Nana zavrtěla hlavou, otočila se a odšourala se pryč.

„Projedeme to podle seznamu?“

„Já jsem připravený, a jestli i ty...“

Začali jsme procházet všechny položky, které jsme považovali za nezbytné vzít s sebou na výlet do hloubi jednoho z posledních nedotčených velkých regionů divočiny na zemi. Měli jsme začít bezmála padesátikilometrovým přesunem na koních do srdce oblasti Bob Marshall Wilderness a potom jsme měli pokračovat pět dní na raftu a splouvat South Fork, jeden z hlavních přítoků řeky Flathead. Zprostředkovatel výpravy nám zajišťoval raft, potraviny a také kontejnery odolné proti medvědům, do kterých se jídlo

ukládalo. Všechno ostatní jsme museli vecpat každý do svého vodotěsného vaku z pogumované tkaniny, které se nám budou náramně hodit hlavně při splouvání řeky.

Mohli jsme si objednat variantu, kterou by s námi od začátku do konce absolvoval průvodce, ale Sampson chtěl, abychom co největší část výletu zvládli sami dva, a když jsem si to promyslel, souhlasil jsem. Šest dní v hluboké divočině daleko v Montaně by mohlo Velkému Johnovi dopřát dostatek příležitostí, aby si se mnou otevřeně promluvil. Takový rozhovor jsem považoval za kriticky důležitý pro to, aby se dokázal vyrovnat s tragickou ztrátou své manželky.

„Co si o tom našem malém výletě myslí Willow?“ zeptal jsem se.

Sampson se usmál. „Představa medvědů grizzly se jí nelíbí o nic víc než Naně, ale chápe, že mi ta cesta udělá radost.“

„Tvoje holčička je na svůj věk odjakživa tuze bystrá.“

„To je pravda. Jak se Bree líbí v práci?“

Pomyslel jsem na svou chytrou, krásnou a nezávislou ženu. „Je opravdu spokojená. Dneska vstávala brzy, aby se včas dostala do kanceláře. Povídala něco o pracovní cestě do Paříže.“

„Paříž! Vidiš, jaké příležitosti se člověku mohou nabízet, když změní práci?“

„Nedělej si legraci. Přišlo mi, jako by tenhle případ připravili zrovna pro ni.“

„Možná bychom taky mohli pouvažovat, jestli nepřejdeme jako vyšetřovatelé do soukromého sektoru.“

„Určitě se tam líp platí,“ připustil jsem.

Než na to stačil zareagovat, strčila má sedmnáctiletá dcera Jannie hlavu do dveří: „Nana vzkazuje, že vám na stole stydnou vajíčka.“

Odložil jsem vodotěsný vak a vydal se do kuchyně. Tam jsem zastihl Aliho, mého nejmladšího, jak právě dojídá svou porci.

„Ahoj, chlapečku,“ objal jsem ho. Nijak na to nereagoval, tak jsem ho ještě polechtal.

„No tak, táto!“ zasmál se, ale pak zaskuhral: „Proč nemůžu jet s vámi?“

„Protože jsi ještě dítě, a my vůbec nevíme, co nás tam čeká.“

„Já bych to zvládl,“ tvrdil.

Vložil se do toho Sampson: „Ali, my to s tvým tátou letos omrkneme. Když si budeme myslet, že bys to opravdu zvládl, tak bychom tě na další výpravu mohli vzít s sebou. Platí?“

Ali se zamračil a pokrčil rameny. „No asi ano. Kdy odjíždíte?“

„Hned ráno...“

Začal mi vyzvánět mobilní telefon a současně se ozval i ten Sampsonův.

„Ne!“ vybafl John. „Neber to, Alexi. Už jsme měli být pryč!“

Když jsem však na displeji viděl, kdo volá, zašklebil jsem se, protože jsem věděl, že hovor přijmout musím. „Komisaři Dennisonové,“ řekl jsem, „zrovna s Johnem Sampsonem vyrážíme na dovolenou.“

„Zrušte to,“ přikázal komisař Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu. „Máme mrtvou ženu se střelným poraněním hlavy, kterou našli v podzemních garážích pod Mezinárodním muzeem špionáže na L'Enfant Plaza. Podle osobních dokladů...“

„Komisaři, při vši účtě,“ namítl jsem, „ten výlet jsme plánovali...“

„To je mi jedno, Crossi,“ vyštěkl. „Podle dokladů sloužila u CIA. Jestli chcete, aby váš kontrakt s metropolitním oddělením pokračoval, tak se tady co nejdřív objevíte. A jestli si chce Sampson udržet místo, tak přijede s vámi.“

Vteřinku jsem upíral pohled do stropu, pak jsem se podíval na Johna a zavrtěl jsem hlavou.

„Dobře, komisaři. Už jsme na cestě.“

Desátá avenue v Jihozápadní čtvrti vede pod náměstím L'Enfant Plaza a je z ní výjezd pro lidi s měsíčními parkovacími povolenkami a na veřejné parkoviště. Mrtvá, mohutná blondýna na prahu čtyřicítky, měla střelnou ránu v hlavě a seděla opřená v koutě třetího patra určeného pro řidiče s parkovacími kartami.

Na krku měla pověšenou tabulku s hrubě načmáraným nápisem ZRÁDCE.

„Když ji sem dávali, někdo to musel vidět,“ řekl jsem. „Určitě bude něco na kamerách.“

Sampson přikývl. „Možná se nám *podarí* odletět zítra ráno.“

U žluté policejní pásky, kterou bylo místo nálezu ohraničeno, už na nás čekala hlídková policistka Valerie Jacksonová z metropolitního oddělení. Mrtvolu objevil ředitel muzea, když přijel na parkoviště krátce po rozednění.

„Takže ona měla průkaz CIA?“ zeptal se Sampson.

„Jo, s fotkou a se vším všudy. Pořád jí leží v klíně. Je to Catherine Hinghamová zaměstnaná u CIA.“

Natáhli jsme si na boty modré návleky a na ruce latexové rukavice a teprve potom jsme k mrtvé ženě přistoupili. Oblečením připomínala mámu z předměstí, která si po hodině jógy domluvila s někým společný oběd. Viděli jsme ohavnou ránu v místě, kde kulka vyšla z hlavy, ale neušlo nám, jak málo krve je za mrtvou a kolem ní.

„Převezli ji sem až po činu,“ konstatoval Sampson.

„Zrovna jsem se chystal říct totéž,“ přikývl jsem. „Střelili ji jinde, trochu ji očistili a pak ji tady vystavili jako sdělení.“

„Komu?“

„Jiným zrádcům?“

Všimli jsme si, že přijely dva černé vozy Chevrolet Suburban a zaparkovaly.

„Kdo je sem sakra pustil?“ zahromovala policistka Jacksonová a vydala se směrem k autům. Z těch vystoupilo šest mužů a žen v černých větrovkách. Jeden z nich, chlápek s ulízanými blond vlasy a nadutým vystupováním, přišel rovnou ke žluté pásce a podlezl ji. Když se ho policistka Jacksonová pokusila zastavit, mávl na ni nějakým průkazem a šel dál.

„Já jsem Dean Weaver, detektivové,“ pravil. „Ústřední zpravodajská služba.“

„Tak CIA?“ řekl Sampson, vytáhl se do plné výšky dvou set a pěti centimetrů a postavil se tomu muži do cesty.

„Výborně – slyšíte dobře a rozumíte anglicky,“ prohlásil Weaver a znovu ukázal průkaz. „Od této chvíle přebíráme vyšetřování my. Chci, aby veškeré důkazy zůstaly tady na místě. A vás žádám, abyste laskavě odešli.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To ani náhodou. Federální zákon zakazuje CIA vést vyšetřování na území Spojených států, takže vás žádám, abyste opustili tohle místo činu, protože patří *mně*.“

„A vy jste kdo?“

„Doktor Alex Cross, konzultant pro vyšetřování u Metropolitního policejního oddělení a FBI. Jestli neodejdete, zavolám svému styčnému důstojníkovi, což je vrchní zvláštní agent Ned Mahoney, a ten vám nepochybně velmi ochotně vysvětlí, jak tady u nás fungují zákony.“

Agent CIA se tvářil, jako by měl každou chvíli vybuchnout, ale dokázal se ovládnout. „Catherine Hinghamová je... byla jedna z nás, doktore Crossi,“ řekl se zaťatými pěstmi. „Mohl bych ji prosím aspoň identifikovat?“

„Až vysvětlíte, jak jste přišli tak brzy na to, že je tady,“ řekl jsem.

„Já... to vám nemůžu říct. Je to... komplikované.“

Sampson se zasmál. „Mezi vyzvědači to tak asi obyčejně chodí, co?“

Důstojník CIA vzdychl. „To nemáte potuchy.“

„Nech ho, Johnne, ať se podívá,“ řekl jsem a Sampson nechal Weavera popojít o několik kroků, aby viděl na tělo.

Weaverovi poklesla ramena; několik minut stál na místě a díval se na mrtvou. „Je to Catherine,“ řekl, když se k nám otočil. „A ta cedule mě nezajímá. Ona nebyla žádný zrádce.“

„Děkuji vám,“ řekl Sampson. „Ale i tak vás musíme požádat, abyste odešli.“

„Nechcete se o ní něco dozvědět?“ nadhodil Weaver.

„Myslel jsem, že lidi od vás nikdy nemluví o tom, co dělají.“

„Obvykle ne. Ale tohle je něco jiného.“

Přeložil Jan Mrlík